

KISS-PÁL KLÁRA

variáció

Rakovszky Zsuzsa versére

ha volna, aki múltját, mint bokára
ejtett szoknyát felveszi, és így
szól, ezt tettem, bocsáss meg érte,
ha visszatérve vízcsapokról és gázzámlákról
beszélne is, mégsem ugyanazt értené,
mint rég, s csak várna fészkelődve, hogy kérdezzék,
van-e még valami mondanivalód;
ha volna, a görcsből kibomló mondatok
nyomán a perc kitágulna minden irányba,
fény vetülne minden rejtett zugba, titkos árnyra,
s a törmelékből egyetlenként kiválna
– valami? valaki? – a *most lehetne*,
s e *most lehetne* nem csiszolódna kerekre, szép
fehérre, nem szállna le az idő fenekére,
hanem, mint a kerékbe ragadt sóderdarab,
makacsul visszatérne, megakadna
s recsegve tolná vissza
az összes *voltak s keltek* kőkemény buldózerét...
nem lesz a csorba ép, a foltos tiszta, persze.
nem lesz a múlt kerek, jelenbe gördülő; egyszerre
gőg és kárhoztatás, hogy itt kell hálnod, élned
(kivándorlásra rest nagyapád miatt),
egyként bukás és győzelem, ha bölcsőben hagyod
a majdan csecsemőkre vadászó zsarnokot;
nem lesz a jó örökre jó,
a rossz se rossz örökre,
nem fogják ők se jobban érteni, az idő össze-
kuszált szálai közt matatók, a jövő régészei
– ahogy számba veszik, mi minden van befűzve,
s mi hiányzik,

hány tálum elásva a hajszálygökerek rengetegébe,
 hány használt edény, pecsétés lepedő,
 hány gondosan megörzött, polcra tett – :
 hány igazság? melyik élet?

ars poetica

ez a színes trópusi valahogy nem illik a lepkegyűjteménybe
 ma valahogy nincs divatja a színes trópusiaknak
 de vajon az egész lepkegyűjtemény nem lesz-e ócska kacattá holnap
 és vajon a holnap nem kerül-e a múlt szemétdombjára holnapután
 és a múlt szemétdombja nem merül-e feledésbe a negyedik napon
 lázár kijön a sírból szétnéz megnyílt szemmel így szól
 szeressétek egymást
 nincs idő

szarságokkal
 bíbelődni

milyen szex?

milyen szex-
 jelenetet írna vajon korunk egyik vezető szexuálpszichológusa,
 nyers, darabos nő; százak életét tette rendbe, miután összerakta magát,
 [házat épített,
 egyedül nevelt öt gyereket, sikert – szakmait – sikerre halmozott, szublimált
 [ösztönből úgymond.
 mindezt miután otthagya bántalmazó férjét, a nagytiszteletű református
 [lelkész urat.
 vajon azt mondaná: a lét közepe? vagy a semmi pantomimja ? vagy semmi
 [vagy-vagy,
 hanem a kettő egyben: egyik megjár hét galaxist, másik arca dermedt aszfalt.
 itt a piros. hol? kívül? belül? között?
 de hagyjuk a bújócskát, nekem kellene megírni azt a szex-jelenetet valahogy,
 csak hát amiről nem lehet szólni, arról ugye hallgatni kell;
 lehet, persze, beszélni – felszabadít – egy bizonyos szinten, mint a vízről

vegyni nyelven: színtelen, szagtalan, íztelen folyadék,
ám pusztán népnevelő szempontból nézve a kérdést, érdekes lenne tudni,
hány férfi és nő szabadult fel attól, hogy irodalmi művekből szerzett tudomást,
amiről nem lehet szólni;
sejtésem szerint a szemérmesek inkább bezárultak a sok beszédűtől.
– hideg levegőt fújnak – mondták ők –,
mint megkergült kézszáritók, melyek akkor is zúgnak, ha a mozizók rég otthagyták
a mosdót, s hazamentek ki-ki a maga ágyába egyedül, párban.

legfeljebb úgy érdekes, ahogy a discovery-n láttam egyszer:
fiatal tudós elárvult vadludakat tanít repülni nagy türelemmel;
előbb csak szalad előttük, majd, mikor erőre kapnak,
könnyű vázra feszített lepedőkből készít szárnyat magának,
és fut-fut, csapkod a sor elején mókásan. nem megy – nem fárad; addig kezdi előlről,
míg meg nem tanítja nekik, amit maga sem tud, s azok faképnél nem hagyják végül.

ennyi talán, ami szóban átadható.
ami nem, az sokkal több ennél, persze:
hallgatni
a méretekről és numerákról hantázó kamaszokat,
s elnézni őket – nekik –, mint a sokat élt, ezért szótlán szentek teszik,
kik nem bújnak fedezékbe, - mint minden rendes ember,
földrengés, vihar elől.
csupasz testtel hálnak az égzengés alatt,
pórusaikkal élvezik kívül-belül
Isten szűnni nem akaró orgazmusát.